ECLI:LV:AT:2022:0526.15830003916.19.L
Lieta Nr. 15830003916, SKK-224/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 26.maijā

Tiesa šādā sastāvā: senatori Artūrs Freibergs, Irīna Jansone, Sandra Kaija

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar Austrumlatgales prokuratūras prokurora Romāna Mikažāna kasācijas protestu un Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas 2021.gada 8.novembra lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rēzeknes tiesas 2019.gada 4.septembra spriedumu
/pers. A/, personas kods /personas kods/,
atzīts par nevainīgu Krimināllikuma 218.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un attaisnots.
Izbeigts kriminālprocess daļā par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu SIA /Nosaukums A/.
Nolemts nosūtīt krimināllietu kopā ar lietiskajiem pierādījumiem par Krimināllikuma 218.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu Rēzeknes prokuratūrai izmeklēšanai attiecībā uz SIA /Nosaukums B/, SIA /Nosaukums C/, SIA /Nosaukums D/, SIA /Nosaukums E/ un SIA /Nosaukums F/ amatpersonu darbību izvērtēšanu un vainīgo personu saukšanu pie kriminālatbildības.
Atcelti 2017.gada 22.februāra un 1.marta lēmumi par aresta uzlikšanu /pers. A/ mantai: SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, 284 kapitāldaļām (kapitāldaļas vērtība 100 *euro*, kopējais ieguldījums 28 400 *euro*); nekustamam īpašumam /Nosaukums/ (adrese: /adrese 1//Nosaukums/ pagasta zemesgrāmatas nodalījums Nr. /numurs/, kadastra numurs /numurs A/, kadastrālā vērtība 8854 *euro*); nekustamam īpašumam /Nosaukums/ (adrese: /adrese 2/, /Nosaukums/ pagasta zemesgrāmatas nodalījums Nr. /numurs/, kadastra numurs /numurs/, kadastrālā vērtība 1364 *euro*).
Valsts ieņēmumu dienesta kaitējuma kompensācijas pieteikums atstāts bez izskatīšanas.

[2] Pirmstiesas kriminālprocesā /pers. A/ celta apsūdzība pēc Krimināllikuma 218.panta otrās daļas par izvairīšanos no nodokļu nomaksas, ar ko valstij nodarīti zaudējumi lielā apmērā.

[3] Ar Latgales apgabaltiesas 2021.gada 8.novembra lēmumu, iztiesājot lietu apelācijas kārtībā sakarā ar Rēzeknes prokuratūras prokurora R. Mikažāna apelācijas protestu un Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzību, Rēzeknes tiesas 2019.gada 4.septembra spriedums atstāts negrozīts.

[4] Par Latgales apgabaltiesas 2021.gada 8.novembra lēmumu kasācijas protestu un tā papildinājumus iesniedzis prokurors R. Mikažāns, kurš lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.
Prokurors kasācijas protestu un tā papildinājumus pamatojis ar šādiem argumentiem.
[4.1] Apelācijas instances tiesas lēmums neatbilst Kriminālprocesa likuma 128.panta otrās un trešās daļas, 511.panta otrās daļas, 512.panta otrās daļas un 564.panta ceturtās daļas prasībām.
Tiesa, attaisnojot /pers. A/ celtajā apsūdzībā un izbeidzot kriminālprocesu daļā pret juridisku personu, nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 70.[1] pantu un 218.panta otro daļu.
Personu, kuru raksturo Krimināllikuma 218.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma speciālā subjekta pazīmes, var saukt pie kriminālatbildības par izvairīšanos no nodokļu un tiem pielīdzināto maksājumu nomaksas tikai saistībā ar to uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību, par kuras likumos noteikto nodokļu un tiem pielīdzināmo maksājumu nomaksu valsts budžetā tā ir atbildīga (*Augstākās tiesas 2018.gada 21.jūnija lēmums lietā Nr. SKK-159/2019 (15830315109)*). Līdz ar to secināms, ka fiktīvo uzņēmumu amatpersonām nav jāatbild par SIA /Nosaukums A/ un tās amatpersonas prettiesiskajām darbībām.
Šī kriminālprocesa izmeklēšanas priekšmets ir /pers. A/ izvairīšanās no nodokļu nomaksas lielā apmērā SIA /Nosaukums A/ interesēs.
Izvērtējot pierādījumus, prokurors secinājis, ka apsūdzētais organizējis uzņēmējdarbību tādējādi, lai citām fiziskām un juridiskām personām un kontrolējošām valsts iestādēm nerastos šaubas par uzņēmuma godprātīgu darbību. Apsūdzētā nodomu atklāj viņa faktiskās darbības ar konkrētu mērķi – izvairīties no nodokļu nomaksas, samazināt ar nodokli apliekamo objektu, iesniedzot PVN deklarācijas un gada pārskatu, iesniedzot uzņēmuma ienākuma nodokļa taksācijas gada deklarāciju par 2014.gadu, norādot fiktīvus darījumus. Šo darījumu iekļaušana VID iesniegtajos dokumentos sniedza iespēju prettiesiski atskaitīt priekšnodokli no valsts budžetā maksājamās PVN summas un samazināt ar nodokli apliekamo objektu.
Prokurors, pamatojot viedokli par /pers. A/ nepamatotu attaisnošanu, norādījis, ka gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas instances tiesa nav izvērtējušas šādus pierādījumus: Valsts tehniskās uzraudzības aģentūras 2016.gada 9.septembra divās vēstulēs norādīto, ka SIA /Nosaukums B/ un SIA /Nosaukums C/ īpašumā un turējumā nav un nav bijušas reģistrētas traktortehnikas vai tās piekabju vienības; to, ka 2014.gada 21.novembrī SIA /Nosaukums B/, bet 2014.gada 12.decembrī SIA /Nosaukums C/ sakarā ar dokumentu neiesniegšanu PVN aprēķinu pārbaudei izslēgtas no PVN maksātāju reģistra; 2015.gada 23.septembrī pieņemts lēmums par SIA /Nosaukums C/ saimnieciskās darbības apturēšu, bet 2016.gada 20.janvārī pieņemts un 25.februārī stājies spēkā lēmums par saimnieciskās darbības izbeigšanu; 2015.gada 14.janvārī SIA /Nosaukums D/ sakarā ar dokumentu neiesniegšanu PVN aprēķinu pārbaudei izslēgta no PVN maksātāju reģistra, bet 2015.gada 11.novembrī pieņemts un 28.decembrī stājies spēkā lēmums par saimnieciskās darbības izbeigšanu, 2016.gada 16.februārī uzsākts likvidācijas process; 2015.gada 25.maijā SIA /Nosaukums E/ sakarā ar nodokļu

maksātāja saimnieciskās darbības apturēšanu izslēgts no PVN maksātāju reģistra, 2015.gada 9.septembrī pieņemts un 11.oktobrī stājies spēkā lēmums par saimnieciskās darbības izbeigšanu; 2015.gada 26.jūnijā SIA /Nosaukums F/ sakarā ar nepatiesas informācijas norādīšanu PVN deklarācijā izslēgta no PVN maksātāju reģistra, bet 2015.gada 17.jūnijā pieņemts lēmums par saimnieciskās darbības apturēšanu. 2016.gada 28.janvārī pieņemts un 1.martā stājies spēkā lēmums par SIA /Nosaukums F/ saimnieciskās darbības izbeigšanu, bet 2016.gada 20.aprīlī uzsākts likvidācijas process.

Tāpat prokurors apšaubījis atsevišķu pierādījumu novērtējumu tiesu nolēmumos, norādot, ka tas ir nepilnīgs. Prokurora ieskatā minētie pārkāpumi noveduši pie nelikumīga nolēmuma.

[4.2] Pirmās instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 519.panta pārkāpumu, jo attaisnojošo spriedumu pamatojusi vienlaikus ar diviem savstarpēji izslēdzošiem attaisnošanas pamatiem.

Kriminālprocesa likuma 519.panta 1.punktā norādīti divi attaisnošanas pamati, proti: 1) apsūdzībā norādītās darbības nav notikušas; 2) apsūdzētais ir izdarījis noteiktas darbības, taču tajās nav noziedzīga nodarījuma sastāva. Savukārt minētā panta 2.punktā paredzēts, ka noziedzīgs nodarījums ir izdarīts, taču apsūdzētā piedalīšanās tajā nav pierādīta.

Senāta judikatūrā norādīts, ka spriedumu, kurš pamatots ar diviem attaisnošanas pamatiem, nevar atzīt par tiesisku un pamatotu (*Augstākās tiesas 2019.gada 15.maija lēmums lietā Nr. SKK-150/2019 (11819002011)*).

Apelācijas instances tiesa nav vērtējusi Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktā noteikto apsūdzētā attaisnošanas pamatu. No tiesu nolēmumiem nav iespējams viennozīmīgi secināt, ka iztiesāšanas laikā ir vērtēta noziedzīgā nodarījuma esība/neesība, jo šāds atzinums nav sniegts.

[4.3] Prokurors, atsaucoties uz likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 8.panta 11.punktu, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta 4.[1] daļu un Kriminālprocesa likuma 133.pantu, norādījis, ka Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī – VID) sagatavotais nodokļu aprēķins kriminālprocesā ir vērtējams kā kompetentas institūcijas atzinums. Veicot nodokļu aprēķinu, tiek izmantotas VID rīcībā esošās ziņas un pierādījumi, kas iegūti pirmstiesas kriminālprocesa laikā.

Tiesai, sniedzot atšķirīgu novērtējumu par krimināllietā esošajiem pierādījumiem, var mainīties arī nodokļu aprēķina rezultāts, bet tas nenozīmē, ka nodokļu aprēķinā norādīto faktu un apstākļu izvērtējums ir uzskatāms par pieņēmumu vai pierādījumu, kas nesatur ticamas ziņas par faktiem. Līdz ar to tiesai VID sagatavotais nodokļu aprēķins jāvērtē kopsakarā ar citiem pierādījumiem.

Nepareizs ir tiesu viedoklis, ka tām nav saistošs VID nodokļu aprēķins šajā kriminālprocesā. Tiesas nav pamatojušas ar tiesību normu, kādēļ šis pierādījums izslēgts no pierādījumu loka.

[4.4] Prokurors, atsaucoties uz Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.pantu, norādījis, ka apsūdzībā norādītie SIA /Nosaukums A/ deklarētie darījumi neatbilst minētā likuma prasībām par priekšnodokļa atskaitīšanu, jo, izvērtējot pierādījumus, konstatējams, ka šādi darījumi nav notikuši.

Ar lietā esošajiem pierādījumiem apstiprinās, ka pakalpojumus un preces, kas ietverti rēķinos un pavadzīmēs, SIA /Nosaukums B/, SIA /Nosaukums C/, SIA /Nosaukums D/, SIA /Nosaukums E/, SIA /Nosaukums F/ nesniedza, jo to rīcībā nebija pavadzīmēs norādītās preces, darbaspēka resursu un vajadzīgās tehnikas.

[4.5] Ne pirmās instances tiesa, ne apelācijas instances tiesa, izbeidzot kriminālprocesu daļā par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu SIA /Nosaukums A/, nav ievērojušas Kriminālprocesa likuma 548.panta pirmajā daļā minētos nosacījumus.

[5] Par Latgales apgabaltiesas 2021.gada 8.novembra lēmumu kasācijas sūdzību iesniedzis Valsts ieņēmumu dienests, kurš lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

VID kasācijas sūdzībā ir norādīti tie paši argumenti, kas prokurora kasācijas protestā.

Motīvu daļa

[6] Senāts atzīst, ka Latgales apgabaltiesas 2021.gada 8.novembra lēmums atceļams pilnībā un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[6.1] Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 511.panta otrajai daļai spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam. Savukārt Kriminālprocesa likuma 512.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām. Norādītās normas attiecināmas arī uz apelācijas instances tiesas lēmumu.

Kriminālprocesa likuma 519.pantā noteikti šādi attaisnojoša sprieduma taisīšanas pamati:

1) nav noticis noziedzīgs nodarījums vai apsūdzētā izdarītajā nodarījumā nav noziedzīga nodarījuma sastāva;

2) apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgā nodarījumā nav pierādīta.

Senāts jau agrāk norādījis, ka no Kriminālprocesa likuma 519.panta 1.punkta izriet divi attaisnošanas pamati: 1) apsūdzībā norādītās darbības nav notikušas; 2) apsūdzētais ir izdarījis noteiktas darbības, taču tajās nav noziedzīga nodarījuma sastāva. Šajā gadījumā atzīstams, ka nav izdarīts noziedzīgs nodarījums. Savukārt Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktā paredzētajā gadījumā konstatējams, ka noziedzīgs nodarījums ir izdarīts, taču apsūdzētā piedalīšanās tajā nav pierādīta. Šajā gadījumā atzīstams, ka noziedzīgās darbības, kuras lietas ietvaros inkriminētas apsūdzētajam, ir notikušas, taču tās izdarījusi cita persona (*Augstākās tiesas 2019.gada 15.maija lēmums lietā Nr. SKK-150/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0515.11819002011.8.L.)*).

No minētā izriet, ka Kriminālprocesa likuma 519.panta 1. un 2.punktā paredzētie attaisnošanas pamati ir savstarpēji izslēdzoši.

[6.2] Apelācijas instances tiesa atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu un atzinusi par nepamatotiem prokurora apelācijas protesta argumentus, ka pirmās instances tiesa attaisnojošu spriedumu pamatojusi vienlaikus ar diviem attaisnošanas pamatiem. Tiesa secinājusi, ka, izlemjot pret /pers. A/ celtās apsūdzības pamatotību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 23.pantu, tostarp analizējot un izvērtējot pierādījumus, pirmās instances tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktu atzinusi /pers. A/ par nevainīgu un attaisnojusi apsūdzībā pēc Krimināllikuma 218.panta otrās daļas.

Senāts konstatē, ka šāds apelācijas instances tiesas atzinums nav pamatots atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta ceturtās daļas prasībām. Kā jau norādīts iepriekš, Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktā paredzētajā gadījumā konstatējams, ka noziedzīgs nodarījums ir izdarīts, taču apsūdzētā piedalīšanās tajā nav pierādīta. Šajā gadījumā atzīstams, ka noziedzīgās darbības, kuras lietas ietvaros inkriminētas apsūdzētajam, ir notikušas, taču tās izdarījusi cita persona.

Pretēji apelācijas instances tiesas secinātajam pirmās instances tiesa spriedumā konstatējusi, ka apsūdzētā /pers. A/ darbībās nav Krimināllikuma 218.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvā un subjektīvā puse, proti, nav pierādīts, ka apsūdzētais /pers. A/, organizējot un veicot finansiāli saimniecisko darbību SIA /Nosaukums A/ vārdā, būdams tās vadītājs, ar vienotu mērķi un nodomu SIA /Nosaukums A/ interesēs, noformēja fiktīvus darījumu dokumentus, lai nemaksātu nodokļus un samazinātu nodokļu apmēru, kas SIA /Nosaukums A/ bija jāmaksā valsts budžetā. Tiesa atzinusi, ka nav pierādīts apsūdzētā tiešais nodoms izvairīties no likumā paredzēto nodokļu nomaksas.

Senāts atzīst, ka šāds pirmās instances tiesas spriedumā norādītais attaisnošanas pamats atbilst Kriminālprocesa likuma 519.panta 1.punktā, bet ne

minētā panta 2.punktā noteiktajam.

Vienlaikus pirmās instances tiesa sprieduma 5.punktā norādījusi kā attaisnošanas pamatu Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktu.

Turklāt pirmās instances tiesa sprieduma 7.punktā atsaukusies uz Kriminālprocesa likuma 526.panta pirmās daļas 5.punktu, kurā noteikts, ka attaisnojoša sprieduma rezolutīvajā daļā norāda tiesas lēmumu par lietas nosūtīšanu prokuratūrai, ja noziedzīgs nodarījums ir noticis, bet nav pierādīta apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgā nodarījumā. Tiesa nolēmusi krimināllietu par Krimināllikuma 218.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu nosūtīt Rēzeknes prokuratūrai SIA /Nosaukums B/, SIA /Nosaukums C/, SIA /Nosaukums D/, SIA /Nosaukums E/ un SIA /Nosaukums F/ amatpersonu darbības izvērtēšanai un saukšanai pie kriminālatbildības. Savukārt sprieduma rezolutīvajā daļā tiesa atsaukusies uz Kriminālprocesa likuma 519.pantu, nenorādot konkrētu punktu, uz kura pamata taisīts attaisnojošs spriedums.

Tādējādi pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi, ka apsūdzētais viņam celtajā apsūdzībā atzīstams par nevainīgu un attaisnojams gan saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 519.panta 1.punktu, gan minētā panta 2.punktu.

Apelācijas instances tiesa norādīto pirmās instances tiesas pieļauto kļūdu nav konstatējusi.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas nolēmums neatbilst Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas un 512.panta pirmās daļas prasībām par sprieduma tiesiskumu un pamatotību un minēto likuma normu pārkāpums atzīstams par būtisku. No apelācijas instances tiesas lēmuma konkrētajā lietā izriet, ka /pers. A/ attaisnots, gan neapstiprinot apsūdzētajam inkriminētās darbības, gan atzīstot, ka apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgā nodarījumā nav pierādīta. Tādējādi no šāda tiesas lēmuma nevar nepārprotami secināt, kāds ir attaisnošanas pamats.

Senāts norāda, ka viens no kriminālprocesa pamatprincipiem ir procesuālo funkciju nodalīšana, turklāt tiesai saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 23.pantu ir jāizlemj pret personu celto apsūdzību pamatotība. Savukārt par citu personu iespējamiem noziedzīgiem nodarījumiem tiesai ir tiesības pieņemt blakus lēmumu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 533.pantā noteiktajam.

[6.3] Senāts jau agrāk norādījis, ka tiesas spriedumu nevar atzīt par tiesisku un pamatotu, ja tajā attiecībā uz vienu noziedzīgo nodarījumu norādīti divi pretrunīgi apsūdzētā attaisnošanas pamati (*Augstākās tiesas 2008.gada 28.maija lēmums lietā Nr. SKK-235/2008 (11087121406), Augstākās tiesas 2014.gada 29.augusta lēmums lietā Nr. SKK-228/2014 (11151073912)*).

Senāts atzīst, ka, attaisnojot apsūdzēto /pers. A/ un norādot uz diviem savstarpēji izslēdzošiem attaisnošanas pamatiem, pirmās instances tiesa nepareizi piemērojusi Kriminālprocesa likuma 519.pantu. Apelācijas instances tiesa, izskatot lietu un nekonstatējot šādu pirmās instances tiesas pieļautu pārkāpumu, pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas, 512.panta pirmās daļas, 564.panta ceturtās daļas pārkāpumus, kas atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē un ir pamats apelācijas instances tiesas lēmuma atcelšanai pilnībā un lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[7] Senāts atzīst par nepamatotiem prokurora kasācijas protesta argumentus, ka abu instanču tiesas nav izvērtējušas atsevišķus pierādījumus.

Pretēji kasācijas protestā norādītajam pirmās instances tiesa spriedumā ir izvērtējusi Valsts tehniskās uzraudzības aģentūras 2016.gada 9.septembra vēstulēs norādīto, ka SIA /Nosaukums B/ un SIA /Nosaukums C/ īpašumā un turējumā nav un nav bijušas reģistrētas traktortehnikas vai tās piekabju vienības (*sprieduma 15. un 17.lapa*).

Pirmās instances tiesa izvērtējusi VID Nodokļu kontroles pārvaldes Juridisko personu trešās audita daļas 2016.gada 13.decembra nodokļu aprēķina pārskatu Nr. 23.9-11/23138, norādot, ka šis pierādījums ir jāvērtē kopsakarā ar pārējiem tiesa sēdē pārbaudītajiem pierādījumiem un tam nav augstākas ticamības pakāpes par pārējiem pierādījumiem. Tiesa atzinusi, ka, novērtējot pierādījumus, tā nonāk pie citiem secinājumiem par SIA /Nosaukums A/ veiktajiem darījumiem. Minētais pierādījums nav izslēgts no pierādījumu loka.

[8] Senāts atzīst, ka abu instanču tiesu norāde, ka tām nav saistošs VID nodokļu pārskatā sniegtais viedoklis, neatbilst Kriminālprocesa likumā noteiktajam.

Kriminālprocesa likuma 127.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi kriminālprocesā ir jebkuras likumā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus kriminālprocesā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esamības vai neesamības pamatošanai.

Tiesai ir pienākums izvērtēt pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma nosacījumiem, tas ir, aplūkojot tos kopumā un savstarpējā sakarībā, lai konstatētu, vai tie apstiprina vai neapstiprina pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos faktus.

Kriminālprocesa likuma 129.pants noteic, ka pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto kriminālprocesu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina kriminālprocesā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību.

Gadījumā, ja tiesa uzskata, ka pierādījumi nav saistīti ar pierādīšanas priekšmetā ietilpstošajiem faktiem, tos atzīst par neattiecināmiem uz konkrēto kriminālprocesu. Ne pirmās instances tiesa, ne apelācijas instances tiesa šādu lēmumu nav pieņēmušas.

[9] Senāts atzīst, ka pārējie kasācijas protestā un VID kasācijas sūdzībā izklāstītie argumenti ir saistīti ar lietā iegūto pierādījumu izvērtēšanu, tādēļ šajā kasācijas instances tiesas lēmumā netiek izskatīti, ņemot vērā, ka apelācijas instances tiesas lēmums tiek atcelts pilnībā un lieta apelācijas instances tiesā jāizskata no jauna atbilstoši Kriminālprocesa likuma 53.nodaļas prasībām.

Prokurors kasācijas protestā norādījis uz ziņām par faktiem, kas saistīti ar komercsabiedrību izslēgšanu no PVN maksātāju reģistra, to darbību apturēšanu un likvidāciju. Senāts norāda, ka minētās ziņas par faktiem ir saistītas ar lietas izskatīšanu pēc būtības, kas atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai daļai neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

[10] Apsūdzētajam /pers. A/ drošības līdzeklis nav piemērots. Senāts nesaskata pamatu drošības līdzekļa piemērošanai šajā procesa stadijā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587.pantu, tiesa

nolēma:

Latgales apgabaltiesas 2021.gada 8.novembra lēmumu atcelt pilnībā un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai Latgales apgabaltiesā.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Freibergs I. Jansone S. Kaija